

EL SUICIDIO DEMOGRÁFICO DE ESPAÑA

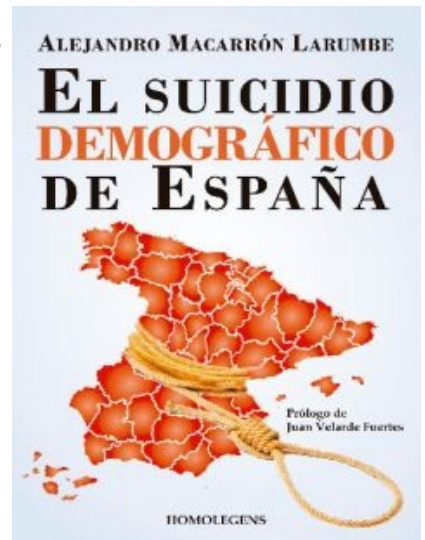
Hi ha coses que a ningú importen, malgrat la transcendència evident que tenen.

No queda malament preocupar-se, o fer cabòries, sobre l'extinció dels dinosaures o dels homes del Neandertal. Però, en canvi, és un desprestigi i causa de sospites i decepció general preocupar-se o parlar de les causes de la present extinció del poble català, o de l'espanyol.

¿PER QUÈ? Per què pensar en aquest tema ha de ser propi, com a mínim, de qui no té res millor que fer? Pensar-hi causa estupefacció: **¡Però si el que sobra en el món és gent!** –diu, escandalitzat, un parlamentari nacionalista. **¡En la Història, molts pobles s'han extingit, i no ha passat res!**, -diu una catedràtica. ¿De veritat no volem conèixer les causes?

No hi ha ni tan sols una mica de curiositat científica? Una excepció ha estat Alejandro Macarrón, consultor empresarial que es va assabentar del cas en **2009!**, quan un amic li va enviar una gràfica de la natalitat dels darrers 140 anys, la qual destaca la ignorada i extraordinària **singularitat present**.

La reproduïm complementada amb unes observacions de l'**associació contra l'EXCLUSIÓ JURÍDICA Édip Rei** que, igual que Juan Velarde Fuertes, que prologa el llibre, coneix el problema des de fa dècades, però que també ha topat amb el desinterès general. Fins el punt que hi ha molts intel·lectuals i científics que encara no s'han assabentat de la seva gravetat. Visita <http://edipo.info>, Mapa Temático.

Figura 1: Nacimientos anuales en España 1858-1998.

Fuente de datos: INE. (Según "EL SUICIDIO DEMOGRÁFICO DE ESPAÑA", de Alejandro Macarrón)

Juan Velarde Fuertes és vicepresident de la **Real Academia de Ciencias Morales y Políticas** i, malgrat això, no ha pogut fer despertar interès pel problema. No és estrany, ja que ni el **Premi Nobel i Senador Reial Camilo José Cela** no ho va aconseguir, ni tampoc el que va estar 23 anys President de la Generalitat, **Jordi Pujol**. Qui, amb tota evidència, s'ha vist obligat a callar i a dissimular a causa del "desprestigi" que aporta preocupar-se per aquest fenomen. I, sobre tot, veure-hi un problema.

És evident que no és electoralment sostenible que la premsa, i la gent, facin befa del President de la Generalitat. Però Jordi Pujol es va equivocar quan, en deixar la Presidència, va dir que ja podria tenir llibertat d'expressió. ¡Santa innocència!

LA VANGUARDIA, 8/2/1997

ELS MITES PODEN TRANSMETRE CONEIXEMENTS QUE NO VOLEM SABER

Hi ha veritats **que NO VOLEM SABER**. I, per aquesta raó, poden tenir importància les llegendes i els mites: ens poden transmetre coneixements dels que **no acceptaríem** una transmissió **explícita** i que, per tant, no ens han arribat més que a través de relats simbòlics, que cal desencripar.

Però que, al mateix temps, ens diuen coses relacionades amb aquesta veritat senzilla, però terrible, que **no volem saber**. El cas més evident és el mite d'Édip.

El rei Édip va ser, en el seu temps, una excepció entre els que no volien saber. ¿Volien ignorar la mateixa realitat que nosaltres?

Tampoc a Tebes les dones no tenien fills i la població s'extingia. I el rei Édip va dir que no servien de res una nau, o una torre, sense ningú que les habités. **I va decidir una investigació**, en contra del parer de la Reina i dels més savis.

Contràriament a l'actitud dels nostres actuals dirigents, no li va importar perdre-ho tot per tal de complir amb la seva obligació. I va resultar que la desaparició de la població de Tebes era a causa de l'assassinat del Pare. També en el nostre cas la caiguda de la natalitat va començar als pocs mesos de la mort de Franco. Franco no era el nostre Pare, però sí que era **el RESPONSABLE**.

El **RESPONSABLE** és una figura més que important: **pot ser IMPRESCINDIBLE**. Per exemple, quan, en 1967, un soci d'Édip Rei va denunciar un cas d'informació tendenciosa* i de claudicació i deixadesa generals, el "culpable" va resultar ser Franco, que *es deixava enganyar* "**COMO UN MONO**". ¡Vaja!

*Contra el moviment estudiantil.

Semblava que si no tenia el Premi Nobel dels "tontos" era únicament per culpa del **President dels Estats Units**, que, segons el parer del que va prendre la denúncia, el guanyava en estupidesa!

En canvi, ara, ¿qui és culpable de la tonteria general? ¿Qui és culpable d'ignorar allò que és evident? De la deixadesa? ¿El Rei? En tot cas, se'l considera, o bé simpàtic, o bé superflu. Però no **RESPONSABLE**.

L'ASSASSINAT DE MOLTS:

"Matar un home és assassinat. Però matar-ne un milió són estadístiques", -va dir **Robert Kennedy**, assassinat en 1968, poc després que Martin Luter King (...i coincidint amb el 1r atemptat feminista).

I és ben cert. Perquè la Llei ordena investigar tota mort inexplicada, per si es tractés d'una assassinat. Però quan el que no s'explica es refereix a milers o milions de morts, **ningú creu convenient investigar res**. Kennedy tenia raó:

**¿I si aquestes morts fossin interessades?
Per què no preocupen als nostres dirigents?**

Existeix una sobremortalitat d'homes joves, **molt sensible** als canvis **legals** i **polítics**: ¿com és que aquesta gran mortalitat no es té en compte en política, **ni en Dret**? Recordem que Édip matà Polifontes (= Assassí de Molts). ¿Simbolitza Polifontes l'assassí, i aquest **PODERÓS assassí** és també el causant de la caiguda de la natalitat?

Si són les dones les que **"ho tenen tot pitjor per a viure i sobreviure"**, ¿com és que els que menys sobreviuen són homes? Aquesta **despreocupació** per aquestes vides perdudes, ¿és compatible amb una política que pretén la igualtat? És **EVIDENT que NO ÉS COMPATIBLE**. ¡Ens enganyem! Hauríem de repassar el Judici de Nuremberg: ¡Com som d'insensibles! Escriu a Édip Rei, <http://edipo.info>

INTERNACIONAL / 3

EL PAÍS, 29 de agosto de 1999

10 millones de víctimas

LUIS PRADOS, Madrid

El colosal escándalo del desvío de miles de millones de dólares por las mafias rusas de los préstamos del Fondo Monetario Internacional (FMI) a la ex URSS desde 1992 tiene su correlato en la monumental catástrofe humana que sufre el país desde el fin del comunismo.

Un informe de Naciones Unidas sobre el coste humano de la transición económica al libre mercado, mejor dicho, al más salvaje capitalismo de los países ex soviéticos publicado hace justamente un mes evalúa **en 9,7 millones los hombres jóvenes y de mediana edad desparecidos** de las estadísticas de población desde 1989. Una ausencia —de ellos, 5,9 millones en la Federación Rusa y 2,6 millones en Ucrania— que el informe vincula **"al creciente índice de suicidios, el descenso de la esperanza de vida, el derrumbe de la asistencia sanitaria y al incremento de comportamientos autodestructivos" entre la población masculina.** (...)

